

Bayer Zsolt: Kultúrharc

2016 február 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A HVG-ben jelent meg Techet Péter írása, amelyben egyebek mellett a következő sorok olvashatók:

„Miután a keleti tagállamok a menekültválságban képtelenül bizonyították, hogy nem képesek, nem hajlandók európai szolidaritásra, és válsághelyzetben a nacionalista bezárkózást választják, immáron nyugati baloldaliak is elismerik, hogy illúzió volt a nyugati és a keleti társadalmak közötti kulturális különbségek eltűnésében, a keletiek gyors integrációjában bízni. A Nyugat lassan elmeri végre ismerni kulturális felzárkózását a Kelettel szemben, és ennek megfelelően Európát sem földrajzi, hanem kulturális fogalomként kezeli. Márpedig annak valóban még mindig Eisenstadtnál vannak a határai. Ahogy Jakob Augstein, a német baloldali Freitag hetilap főszerkesztője írta a Spiegelben: »A Kelet és a Nyugat között ma valójában kultúrharc zajlik. És megérett az idő a keserű felismerésre: a liberalizmus, a tolerancia, az esélyegyenlőség nyugati értékeivel szemben a rasszizmus, a tudatlanság és a szklátörvényesség keleti értéktelensége áll. (...) Aki azonban Európában nem a nyugati liberalizmust tekinti példának, hanem a putyini autoritarizmust, nem maradhat az Európai Unióban.«”

Brutális, de legalább végre szinte mondatok. Nincs semmi félrebeszélés, semmi egyrészt-másrészt szöszmötölés, ki van mondva, amit ezek mindig is gondoltak, éreztek, hittek, és amit a rendszerváltozás hajnalán fogalmazott meg utólagja ennyire kristálytisztán Tamás Gáspár Miklós:

„Lábszag és Mucsa, vagy szabaddemokrata többség!”

„Itt a nagy halott elöttünk, / kiterítve, mereven”. Az önbecsülésünk.

Persze, ez is bonyolultabb ennél. Évszázados szembenállásunk végső állomásaként a magukat „nyugatosoknak”, „urbánusoknak” nevező és valló erők jutottak el az önfeladás eme szintjére, és ezek az erők, végelgyengülésük bizonyítékaként, megölték magukban a maradék önbecsülést is.

Persze, ez a gyilkosság nem volt túl nehéz.

Ugyanis a nemzeti önbecsülés soha nem volt meg bennük. Ezért vérlázító hazugság részükre, hogy Adyt merészellik emlegetni saját táboruk tagjaként, mert soha nem értik és érthetik meg Ady magyarságát. A föl-föl dobott kő visszahullását vagy a havas Krisztus-kereszt megkerülhetetlenségét. De nem érthetik Toldi magyarságföltését sem, ami így szólal meg Arany gyönyörűsége nyelvén:

„Végső rendelkezést tennék: de hát minek? /Nem igen van: mirre? S ha volna sincs: kinek. / Nem hagyok örökös... csak egy hű cselédet: / Azt kötöm szívedre – meg a magyar népet.” / „Szeresd a magyart, de ne faragd le – szóla, / Erejét, formáját, durva kérgét róla: / Mert mi haszna símább, ha jól megfaragják? / Nehezebb eltörni a faragatlan fát.”

Ezt sem érthetik. Miképpen azt sem, amirre Szabó Dezső szól az Elsodort faluban. Az ott megjelenő „pogányság” taszítja, a Nyugat mindent elsöprő és Európát végső soron feladó új pogánysága pedig mágnesként vonzza őket.

A Kádár-rendszerben magunk is gyakran mondogattuk, hogy a „Lajtán túl” van minden érték, minden jó, minden szabadság, minden Európa.

Csak aztán felnőtünk. És még akkor is, amikor ezt mondogattuk és ezt hittük, még akkor is ehhez a „Lajtán innen” világhoz volt érzelmi kötődésünk.

Még svábként, tótként is. Mert hiszen ez a valamiképpen szakrális hely, ez a magyar „szállásterület” mindig magához idomított minden idekerülő, hospes és telepest és telepítettet.

Ezért mondta talán haláláig furcsa svábját beszélő nagyapám a kitelepítéskor, hogy én nem megy innen sehová, mert én magyar.

S ebben az ideszorultságunkban mély, szinte kulturális vonzalom lapul, amely soha nem érezte, érezhette magát alacsonyabb rendűnek.

Egyetlen példát sem fogok most felsorolni, hogy miért nem, ugyanis méltatlannak tartanám, érezném, és elfogadnám a Tchet felkínálta játékteret. Az pedig nem játéktér, hanem egy beteg, szkl, mocskos ketrec,

amelyben téveszmék verik egymást félholtra.

Úgyhogy elég kijelentennem, svábságom, tótságom magyarsággá lett sáncai mögül, még csak nem is büszkén, sokkal inkább rekedten és szárazon, hogy nincs a Nyugatnak kulturális fölénye rajtunk, s?t... S aki ma a Nyugat kulturális fels?bbrend?ségét emlegeti, az a legszánalmasabb, legmagányosabb számkivetett, ? az a szegény, aki nem tud mormolni magára varázsinget. Aki nem érti ezt:

„Jöhet id?, hogy emlékezni / bátrabb dolog lesz, mint tervezni –/ bátrabb új hont a múlt id?kben / fürkészni, mint a jövend?ben –?”

Eljött az id?. Mert a jövend?ben már csak sívó homok van, magány, üresség, és – hiába nem hiszitek el soha! – a Nyugat alkonya.

Ha marad majd Európából egyáltalán valami, az itt fog megmaradni, a Nyugat által mindig lenézett, lesajnált, elárult és feláldozott Közép- és Kelet-Európában.

Már csak itt vannak, akik át tudják vinni a szerelmet a túlsó partra, és akik még tudnak imádni tücsökheged?t.

Itt, ezen a tájon még van Haza a magasban.

„Ha új tatárhad, ha kufárhad / özönli el a tiszta tájat, / ha útaink megcsavarodnak, / mint giliszta, ha rátapodnak: / te mondd magadban, behuny szemmel, / csak mondd a szókat, mikt?l egyszer / futó homokok, népek, házak / Magyarországgá összeálltak.”

És ebben a világban nincs keresnivalójuk azoknak, akik szerint mi kulturálisan alsóbbrend?ek vagyunk. Még most menjenek el innen, a „fels?bbrend?ség” álomvilágába, ameddig kitart e tájon a meggyalázott, leköpdösött, kizsigerelt türelem.

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
